

Patricia M. St. John

A forrás

4. Ismét a cseresznyefán

Senki nem beszélt többé Francis kalandjáról. Vasárnap reggel anyja csak igen későn jött le. Fáradtnak, betegnek látszott, és mintha teljesen elfelejtette volna a történeteket. Reggeli után bezárkóztak apával a hálószobába és nagyon hangosan beszéltek valamiről. Mikor anya kijött, látni lehetett rajta, hogy sírt. Apja rosszkedvű volt, és a kislányok is csak butáskodtak. Francis legjobbnak látta, ha mielőbb kereket old.

Ezenkívül a kertben sokkal szebb volt. Az égen kis fehér felhők vonultak, és két nárciszbimbó már kinyílt. Minden zengett a madarak énekétől, lehetetlen volt rosszkedvűnek lenni. A nedves földből előtörtek a növények, szinte látni vélte az ember a növekedésüket.

Francis egy darabig a labdát rugdalta, de kicsi volt hozzá a gyep. Gondolataiba mélyedve tekintett a kapura. Aztán összerezsent, jobban odanézett: a kapun valami különös dolgot vett észre. Nyolc barna ujj kapaszkodott a felső szélébe, és két ragyogó fekete szem kémlelt át a nyíláson. Valaki figyelte őt.

Francis azonnal tudta, hogy ki az, és megörült. Ram nem volt valami kiváló futballjátékos, de a semminél többet ért. Nem okolta Francist azért, hogy majdnem vízbe fúlt, és nem tartott haragot. Jó mulatság lenne még egyszer átbeszélni a tegnapi élményt! Mivel majdnem együtt pusztultak, Francis elhatározta, hogy megmutatja neki búvóhelyét a cseresznyefán. Átszaladt a kerten, és egy résnyire kinyitotta a kaput. Ram bebújt és csillogó szemmel nézett rá.

– Francis, én jönni – suttogta és nyugtalanul kémlelte a házat. – Te jól? Tied mama? Ő haragos?

– Voltaképpen nem – válaszolt Francis. Azt hiszem, nem is hitte el igazán. Túlságosan tiszta volt a ruhám. Ram, van egy titkos helyem. Ha akarod, odaviszlek, de senkinek nem szabad beszélned róla. Rajtam kívül senki nem tudja.

Ram megrettenve nézett rá, Francis tegnap nagy bajba keverte, és nem akart még egy olyan élményt. Húzódozott, de Francis megragadta a kezét.

– Gyere, Ram! – sürgette. – Egyáltalán nem veszélyes. Csak egy fa. És siess, mert nem akarom, hogy valaki meglásson minket. Bújj át a sövény alatt, és fuss végig a gyepen! Na, most gyorsan mássz fel!

Ram, aki igen megkönnyebbült, hogy nem egy földalatti folyosón kell eltűnni Francis kívánságára, fürgén felmászott a fára, barátja utána. Az ülőhely igazán szűk volt, de mivel szorosan egymáshoz húzódtak, sikerült helyet foglalni és kikukucskálni a rügyszakadások között.

– A cseresznyevirágok nemsokára teljesen eltakarnak bennünket – jegyezte meg Francis. – Akkor olyan lesz, mintha köröskörül fehér függönnyel lennénk betakarva. Látod, Ram? Ez itt Glengarryné, aki mindig kiteszi a macskáit, mielőtt templomba megy. Ő nem láthat minket. Nem is tudja, hogy itt vagyunk. De mi láthatjuk őt. Mindent megfigyelhetünk.

Hangosan felkacagott, és Ram is nevetett. A fa könnyedén hajladozott a tavaszi szélben és valahol mögöttük harangoztak. Kinyitották a bádogdobozt és kirakták kincseiket. Ram elővett egy zacskó mackóformájú gumicukrot a zsebéből. Cukrot szopogatva, lábukat lógatva ültek ott, és még egyszer átélték a tegnapi nap minden élményét. Ram, aki több mint hat hónappal ezelőtt érkezett a hideg, ködös Angliába, még nem érezte magát azóta oly boldognak, mint ma. Egész télen fagydaganatok miatt szenvedett, sosem tudott igazán felmelegedni. Az iskolával igen sokat vesződött, kicsi és félénk természete miatt barátot sem talált. Ezenkívül az angol nyelv is nehézséget jelentett neki. Igaz, a többiek nem akartak hozzá barátságatlanok lenni, de örökké

siettek és annyi lármát csaptak. Így eddig még sosem tudta elég hangosan kifejezésre juttatni, hogy ő is velük szeretne játszani. Nagyon magányos volt. És sehol nem érezte biztonságban magát, csak otthon, anyja és kistestvére közelében.

Most azonban minden megváltozott. Ott ült szorosan új barátja mellett, egy meglehetősen kényelmetlen faágon és gumimackót szopogatott. A madarak énekeltek, zúgtak a harangok, és az angol nap melegen sütött le rájuk. Elmondhatta gondolatait, és most jobban beszélt angolul, mint valaha. Semmi nem volt, amit valahogyan ki ne tudott volna fejezni. Mesélt Indiáról, utazásról, a repülőről, Francis pedig a futballról és jövő álmairól.

Az egész világ pompásnak tűnt, mint a húsvéti harangok és a napsugár, mikor Francis hirtelen megkérdezte:

– Szeretsz iskolába járni?

Ram szemében kialudt a fény, és hevesen rázta a fejét.

– Én iskola nem szeretni – mondta és sötéten nézett maga elé.

– Miért nem? – kérdezte Francis. – Az nem rossz dolog. A tanítónk egész rendes, járunk futballozni meg úszni. Mi nem tetszik neked?

Ram nagy bánatos szemmel nézett rá.

– Én nem szeretni iskola – ismételte enyhe borzongással. – Nekem van félsz.

– Mitől félsz?

– Én félsz Spotty és Tyke. Ők jönnek mögöttem. Azt mondják, valami rosszat csinálnak engemmel.

Suttogva beszélt, és félénken körülnézett, mintha Spotty és Tyke a bozótban rejtőznének. Francis a térde köré fonta a karját. Ez az egész úgy hangzott, mint valami új kaland kezdete.

Spotty tizenhárom éves, pattanásos arcú fiú volt, korához képest nagy és kövér. Az egész világgal szembeszállt volna, ha valaki alakja és pattanásokkal elcsúfított arca miatt kigúnyolja. De Tyke más volt. Erős, nyúlánk és elsőosztályú futó. Ha a tanítók nem látták, cigarettával a szája szögletében sétálgatott, és sört ivott, amit apjától lopott. Francis csodálta, és az óráközi szünetek nagy részét azzal töltötte, hogy Tyke figyelmét magára vonja. Mindkét fiú ugyanabban a városrészben lakott, amiben ő. Sokszor találkozott velük a sarki üzletben.

– Azok rendes fiúk – mondta Francis. – Miért bántanának? És egyáltalán, mikor beszéltek veled?

Ram tekintete még félénkebb lett.

– Nekik van kicsi házuk – suttogta – nem messze enyémtől. Egyik nap én málnát szedni, nem tudni, ők vannak kicsi házban, én hallani rossz dolgokat beszélnek, és én elszaladni gyorsan. Akkor ők látni engem – reszketett –, ők rohanni gyorsan, gyorsan, gyorsan, és így megfogni engem ... – megragadta Francis inggallérját. – ők mondani, rossz dolgot velem csinálnak, ha én elmondani. Ők jönnek én házamba, ők engem megölnek, ha én elmondani.

Ram most teljesen magánkívül volt, keze hideg lett és merev. Eddig senkinek nem beszélt róla, de Spotty és Tyke egész életét beárnyékkolták. Ha csak rájuk gondolt, éjjel-nappal rettegett. Álmában azt képzelte, hogy bemásznak az ablakon. Iskolából hazafelé menet bizonyos volt benne, hogy követik, és egyszer-kétszer valóban meg is tették, mert meg akarták mutatni a fiúnak, hogy jó lesz, ha komolyan veszi őket.

Eddig magában őrizte szörnyű titkát, de ezen a vasárnap reggelen minden gondját elmondta új barátjának. Francis mellett biztonságban érezte magát. Francis biztosan nem fogja elárulni, megbízott benne. Neki ezentúl mindig mindent el fog mondani.

Francis rámeredt. Féltékenység fogta el, hogy Tyke ekkora figyelmet szentelt Ramnak. Ha belegondol, hogy nem is olyan messze van egy helyük, egy titkos rejtek, ahol talán késeket és bombákat őriznek ... ! Tykéről azt rebesgették, hogy egyszer tüzet okozott, és Spottyn kívül más barátai is voltak, akikkel a tornacsarnok mögött szokott dohányozni. Talán egy bandához tartoztak, és Francis esetleg tehetne valamit, hogy a figyelmüket magára vonja. Végül is futni nagyon jól tudott.

Valahol a hátsó kapu közelében egy dühös hang a nevét kiabálta, de Francis nem válaszolt. – Mondj valamit a búvóhelyről! – szölt. – Hol van?

– Mi utcánk végén egy másik utca – hadarta Ram –, és végén másik utcának mező és málna, és utolsó ház másik utcában leégve, és leégett ház mögött kicsi ház, nem jó lakni. Odamennek Tyke és Spotty és más fiúk. És mikor én málnát szedni, én hallani őket, és ők látnak engem kicsi ablakon át, és ők mondanak nekem nagyon rossz dolgokat.

– Igen, igen – vágott közbe Francis, aki nem akarta még egyszer hallani az egész történetet. – De mikor mennek oda?

– Én látni őket vasárnap – közölte Ram. – Én látni Tyke és Spotty és más fiúk menni az utcán, mielőtt éjszaka.

– Úgy érted, hogy alkonyatkor?

– Igen, ha nem sötét, de mindjárt sötét, én látni menni.

– Visszajönni is láttad őket?

– Nem, anya ő a függönyt becsukni.

Buta fiú, gondolta Francis, és odatartotta a kezét még egy gumimackóért. Én állandóan figyelném őket, és megjegyezném az időt, mikor mennek, és mikor jönnek vissza. Már nem is hallotta, amit Ram tovább mesélt. Képzelőereje magával ragadta: Tyke vár rá a sarki boltnál és félrehúzza: „A bandánknak szüksége van egy futóra – mondja –, egy nagyon gyors kis futóra. Mit szólsz hozzá?”

Hirtelen egyedül akart lenni, hogy az egészszet végiggondolja és terveket kovácsoljon.

– Én most bemegyek – mondta Ramnak. – Te pedig legjobban teszed, ha hazamész.

Ram csalódottnak látszott. Olyan csodálatos volt, hogy minden félelmét lerakhatta Franciscnál. Most, hogy elmondta neki, már nem is volt olyan iszonyú. De holnap mi lesz? Lemászott a fáról.

– Én visszajönni? – kérdezte szerényen.

– Talán majd máskor – felelt Francis anélkül, hogy odanézett volna. Ügyet sem vetett rá. Kezét a nadrágzsebébe dugva ballagott a hátsó kapuhoz. Mikor befordult a ház sarkánál, majdnem összeütközött a mostohaapjával, aki a kocsit mosta.

– Hol voltál? – kérdezte apja izgatottan.

– Jól tudod, hogy vasárnap reggel segítened kell a kocsimosásnál. Már annyiszor megmondtam neked!

– Csak kint voltam a kertben – felelt Francis, és lábával bosszúsan a lépcső felé rúgott.

– Nem voltál a kertben! – kiabált az apja. Hívtalak és össze-vissza kerestelek. Torkig vagyok a lustaságoddal és a hazugságokkal! Már dél van. Ma délután itt maradsz, azt fogod csinálni, amit mondok, és nem valami bolondságot!

Francis a konyhába menekült. Vége a délutáni terveinek. Egy teljes hetet kell várnia a következő vasárnapig. Éppen bele akart rúgni egy szék lábába, mikor anyját észrevette, aki csendben állt, kitekintve az ablakon. Kezét a mosogatón tartotta. Úgy látszott, mintha figyelmesen szemlélne valamit. Még csak észre sem vette, hogy a fiú bejött.

Teljesen egyedül voltak, és anyja most nem sürgött-forgott. Mi lenne, ha odamenne hozzá, és beszélne búvóhelyéről a cseresznyefán? Majd egy napon, mikor apa, Wendy és Debby kimennek a parkba és a cseresznyefa kivirágzik, hozna egy létrát, és mama odajönne, és beülne vele az ő titokzatos, fehér világába. Ő mentacukrot vásárolna, és beszélgetnének egymással, csak anya, meg ő, mint annak idején, mikor Wendy még kis pólyás volt. Mielőtt anyja fejfájásai kezdődtek és mielőtt apja rászokott, hogy gyakran elmenjen, és mindig minden feldühödjön. Ha anyja vele jönne, nem érdekelné Spotty és Tyke. Otthon maradna, és jó lenne, és segítene neki. Egy lépést tett felé.

– Mama – suttogta.

Az asszony riadtan megfordult. A kibírhatatlanságig felidegesítette a látvány, ahogy a fiú nedves, zöld mohától összekent pulóverben megállt előtte. Ha ez a gyerek rendesen viselkedne, a

férje jókedve biztosan visszatérne. Francis mindig felbosszantja, és a kis semmirekellőt ez, úgy látszik, egyáltalán nem izgatja. Most is úgy vigyorog rá, mintha valami nagy kópéságot követett volna el.

– Miért osonsz ide hozzám, és ijesztgetsz? – mondta haragosan. – És hol a csodában voltál? Tudod, hogy vasárnap reggel apádnak kell segítened. Te, te mindig mindent elrontasz, Francis! Az égre kérlek, eredj és mosd meg a kezed, és evésnél ne kezdj megint civakodni! Épp elég ritkán van apa itthon.

Sírva fordult a tűzhely felé. Francis kiszaladt a konyhából. A cseresznyefa törékeny világa eltűnt, és Francis tudta, hogy amilyen hamar csak lehet, belép egy bandába. Egy nagyon rossz bandába, mely bombákat robbant és embereket támad meg. Legszívesebben azonnal nekifogott volna. De az egyetlen elérhető áldozat saját macskája volt, ami még pici korában került hozzá. Az állat, mikor gazdáját meglátta, dorombolni kezdett, de a fiú nekirontott, teljes erejéből kihajította a kertbe, és mikor a macska félelmében meg fájdalmában keservesen nyávogni kezdett, becsapta az ajtót.

5. A banda

Annak a bizonyos vasárnap reggelnek az lett a következménye, hogy Ram attól kezdve úgy járt Francis után, mint hűséges kis árnyék. Várt rá a kapu előtt, hogy együtt menjenek az iskolába. Egész nap lépésről lépésre követte, és sóvárogva várta a következő meghívást, hogy ismét együtt üldögélhessen Francisszal a cseresznyefán. De hiába várta. Francisnak tetszett, hogy Ram csodálja őt, és kis ajándékokkal kedveskedik neki, de ha többi barátai vele voltak, Ramot kissé unalmasnak találta, és nem törődött vele. Ram nem sértődött meg ezen, hanem Francis hűvös modorát az angol természet számlájára írta, mely egészen más, mint az indiai. Hozzá kellett szokni, mint az angol ételekhez, az időjáráshoz, és a mindenkire jellemző rohanáshoz.

Francis sok mindenben törte a fejét. A nagy szünetben követte Tykét meg Spottyt, és látszólag véletlenül rejtekhelyük felé tévedt, mikor ők éppen szokásos napi cigarettájukat szívták. Fülön csípték és megfenyegették, hogy összeverik, ha elárulja őket. De Francis nagy hangon bizonygatta, hogy ő is éppen most akarja elkezdni a dohányzást, és szívesen csatlakozik hozzájuk. Utána meg is próbálta, hogy egy csomag cigarettát szerezzen, de az eladónő nem akarta kiszolgálni. Ezért összeszedte apja cigarettacsikkjeit, felmászott a cseresznyefára, és megtette az első kísérletet. Iszonyú hányás lett a következmény, csúffá tette vele Glengarryné kertjét; láthatóan csatát vesztett.

Mindenesetre a nagy fiúk felfigyeltek rá, és számon tartották, hogy bár jóval fiatalabb, de hozzájuk húz. Francist ez felbátorította. Eljött a következő vasárnap, és most már semmit nem akart kockáztatni. Olyan buzgón mosta, fényesítette a kocsit, hogy az szinte ragyogott.

Mostohaapja megdicsérte, a mama szórakozottan csak annyit mondott, hogy derék fiú. Anyja képtelen volt ezen a reggelen bármire koncentrálni, mert nyugtalanította a bizonytalanság, hogy férje vajon velük tölti-e a délutánt, hajlandó lesz-e családjával együtt kikocsizni.

– Francis, akarsz velünk jönni, ha apa elvisz minket? – kérdezte a fiút. – Te legtöbbször rosszul vagy a kocsiban. Választhatsz, nem szeretnél-e inkább itthon maradni. Nem leszünk sokáig, és uzsonnára hozunk valami finomságot.

Nem akarja, hogy velük menjek – gondolta Francis. – Attól fél, hogy mondok valamit, ami apát felidegesíti, vagy hogy veszekedni fogok Wendyvel hátul a kocsiban. Én sem akarok velük menni. Hangosan csak ennyit mondott:

– Itthon maradok, mama. Nem nagyon szeretek autózni. Vigyétek Wendyt és Debbyt. Majd csak megleszek addig egyedül.

Anya nevetett a fiú fontoskodó hangján, és megcsókolta.

Az asszony örült ennek a délutánnak. A nap ragyogott, a madarak énekeltek, férje jókedvűnek látszott, és úgy határozott, hogy a vidámparkba megy vele és a lányokkal. Békésebb

lesz a délután, ha Francis otthon marad, mert Wendy meg Debby szinte sosem veszekedtek egymással, s apjukkal is jól kijöttek. Nagy megkönnyebbülést jelentett neki, hogy Francis nem akart velük menni.

A fiú sokáig nézett utánuk, mikor elindultak. Az autóban ülők integettek neki, ő pedig meglepődött a magánynak azon a különös érzésén, ami elfogta. Vágyott valaki után, de tudta, hogy azokhoz nem tartozik igazán, akik a kocsiban ülnek. Viszont most itt volt a nagy lehetőség, hogy Tyke bandájához csatlakozzék. Igyekeznie kell, hogy gyorsan eltűnjön, mielőtt Ram felbukkanna. Zsebre vágta a bicskáját, és futni kezdett. Nem gondolta, hogy ilyen kora délután már ott lennének, de egy kicsit körül akart szimatolni, és mindent jól szemügyre venni.

Pontosan tudta, hova menjen. Az utolsó ház az utcában, mögötte egy sövény, mely a játszóteret határolta. Egy öregasszony lakott ott valamikor, s egy éjszaka véletlenül kigyulladt a háza. Hangos kiabálások közt kimenekült, és most az aggok otthonában él. A tüzet sikerült eloltani, de a ház nagyon megrongálódott. A város eddig semmit nem intézkedett, az épület úgy maradt, feketén, üresen. Az ablakokat deszkával beszögezték.

Francis eddig még soha nem lépett be ezen a kapun. Mikor megállt a kertben, szíve olyan hevesen kezdett dobogni, hogy megállapította: bizony nem valami bátor. Hát még ha belép a bandába, és azt kívánják tőle, hogy a sötétség leple alatt borzasztóan veszélyes dolgokat csináljon! Legszívesebben azonnal hazafutott volna anyjához. Hiszen közeledett az uzsonnaidő, és ígéretet kapott, hogy valami finomságot hoznak neki. De akkor eszébe jutott, hogy az otthoniak nem ragaszkodnak hozzá igazán. Jobban érezték magukat négyesben. Itt a bandában viszont elismert tag lesz, és egészen közéjük tartozhat. Lelkesedése elűzte a félelmet. Odalopakodott a ház sarkához. Hátról öreg szerszámkamrára bukkan, melynek ajtaja csak egy sarokvason lógott, úgyhogy be sem lehetett rendesen zárni. Bebújhatott anélkül, hogy kinyitotta volna.

Micsoda förtelmes hely! A falak penészesek, az ablakok ronggyal betömődve, a padlón üres dobozok, üvegek, cigarettavégek hevertek. Köröskörül néhány gyékényfoszlány látszott. Volt benn még egy pad, egy törött szék, egy bádogláda teli késekkel meg szerszámmal, gyertya, gyufa és a polcon egy csomó szennyregény. Francis az egyikbe belelapozott. A címképek tetszettek neki. Lövöldöző páncélosok, meggyilkolt nők, lezuhanó repülőgépek, és félszemű bolygólakók. A szöveget azonban túl nehéznek találta, ezért hamar visszatette a füzeteket.

Rossz szagú, piszkos hely volt az egész, de Francisnak a paradicsom kapuját jelentette. Sokáig üldögélt ott álmodozva, és elfelejtkezett az uzsonnaidőről. Aztán kiment a kamra mögötti kis kertbe, de még neki is feltűnt, milyen elhanyagolt: kis letaposott terület, tele rothadó káposztafejekkel és rozsdás dobozokkal. Talált egy ócska seprűt a falhoz támasztva, így aztán nekilátott, hogy a szemetet összesöpörje. A madarak már nem énekeltek, a kert árnyékba borult. De a nap még nem ment le. Tehát ráért.

Ábrándozva dolgozott tovább. Talán örülni fognak a fiúk, hogy megtisztítja a kertet. Ha felássza, esetleg vethet bele mustármagot, zsázsát meg retket, és akkor szendvicset készíthet Tyke számára. Anyját is meglepte már otthon ilyesmivel. Az ég a sövény fölött már pirosodni kezdett, de nem akart elmenni, míg munkáját be nem fejezte.

És akkor hirtelen megérkeztek.

Betódultak a kamrába, és meggyújtották a lámpát, melynek fénye most kilátszott az ajtó hasadékan, és világos csíkot vetett az útra. Francisnak, ha menekülni akart, itt, ezen a fénycsíkon kellett volna keresztülmennie. Ezért lekuporodott egy málnabokor mögött, a falhoz lapult és várt. Hárman voltak bent, és ő mindent hallott, amit beszéltek. Azt is, amikor gyufát gyújtottak és dobozokat nyitottak ki. Biztosan dohányoztak, és mintha valami tervről tárgyaltak volna. Olyasmit mondtak, hogy „csak egy kis körsétát tesznek”. Szavaikból azonban kitűnt, hogy a Ramék háza előtti telefonfülkét teljesen feleslegesnek tartják, miért ne rombolnák le?

Francis összekuporodva, reszketve figyelt, és azt kérdezte magában, hogy most mit tegyen.

Ezek talán órákig maradnak még itt, anya sírni fog, apja megint dühös lesz. De nem mert moccanni, mert a bandába való belépést valahogy nem így képzelte el. Mi történne, ha a sötétben felfedeznék, és szó nélkül agyonvernék, mielőtt mindent tisztázhatna? Spotty gyáva ahhoz, hogy ilyet tegyen, de Tyke semmitől sem riadna vissza. Tyke csodálatos. Francis szíve valósággal izzott az elismeréstől. A márciusi esték azonban hűvösek, s neki hirtelen tüsszentenie kellett.

Hallotta, hogy a fiúk talpra ugrottak, aztán halotti csend lett. Francisnak egy pillanatig kétsége volt afelől, hogy vajon tényleg olyan bátrak-e, mint gondolta. Végül Tyke óvatosan kinyitotta az ajtót.

– Fogadok, hogy az a kis külföldi volt – suttogta bizonytalanul.

– Nem létezik ... – dadogta Spotty. – Az megkapta múltkor a magáét.

– Van itt valaki? – kérdezte Tyke.

Úgy tűnt, hogy közelebb jönnek, és Francis rémülten állapította meg, hogy egyetlen esélye van: eléjük állni. Hiszen minden elképzelhető megtehetnek vele, ha felfedezik, hogy a sötétben rejtőzik.

Felállt a málnabokor mögött, mire valamennyien ijedten hátrahőköltek. Olyan szavakat mondtak, amiket Francis még sosem hallott. De mikor észrevették, milyen kicsi, rátámadtak és bevonszolták a kamrába. Csípték, ütötték, de nem túlságosan. Francis tulajdonképpen nem is nagyon vette a szívére, mert ez volt felvétele a bandába.

– Mit hallottál? – kérdezte Tyke kihívóan, s közben a csuklójánál fogva tartotta, és összehúzott szemmel nézett rá.

– Mindent hallottam a telefonfülkéről – jelentette ki Francis. – És Tyke, vegyetek fel a bandátokba! Ha telefonfülkéket akartok rombolni, én segíthetek nektek. Nagyon gyorsan tudok futni. Az osztályban én vagyok a leggyorsabb. Vagy őrt állhatok, és figyelmeztetlek titeket, ti pedig összezúzhattok, amit akartok.

– Hogy mondtad? „Tyke”? Csak még egyszer ejtsd ki ezt a nevet a szádon! Neked én „Thomas Isaacs” vagyok, értetted? – Tyke elgondolkozva nézett a kisfiú csillogó, okos szemébe, ahogy a gyermek feltekintett rá. Nem látszott benne félelem, csak valami csodálat, és Tyke, aki életében igen kevés szeretettel és csodálattal találkozott, különösen érezte magát. Mindig arról álmodott, hogy valami rablófőnök legyen, de egyelőre csak a kövér Spotty követte és Bonkers, akinek a fejében egyébként nem minden volt rendben. Voltaképp kisegítő iskolába kellett volna járnia. Tykének elege volt mindkettőből. Francis azonban más. Őt mindenre megtaníthatja, és azt csinálhat belőle, amit akar. Egyébként pedig, ha Francis valóban mindent hallott, akkor feltétlenül jobb, ha szem előtt tartja. Romboló kedvüket már többször szabadjára eresztették más dolgokon, és a rendőrség nyomukban volt. Kicsit keményebben megszorította Francis csuklóját.

– Jól van – mondta élesen. – Igénybe vesszük a futásodat. De a sulis udvaron ne tartózkodj a közelünkben! Ott semmi közünk hozzád! Következő vasárnap eljöhetsz ugyanebben az időben, akkor mutatunk neked egyet-mást. Cigiztél már?

– Igen – válaszolt Francis buzgón, de azt már elhallgatta, milyen nyomorúságos állapotba került miatta.

– De ha beköpsz minket ... – Tyke szeme ismét keskenyre szűkült. Arcát egészen közel tartotta Franciséhoz, és olyan iszonyú, hajmeresztő fenyegetéseket zúdított rá, hogy a fiú megborzongott. De valójában nem félt, hiszen még halálbüntetés terhe mellett sem árult volna el senkinek semmit.

– Jól van – mondta Tyke még egyszer. – Tehát minden világos? Ide figyelj: jaj neked, ha hibázol! Fuss el addig az utcasarokig, ahol a főút kezdődik, és állj a fal mellé. Nézz jobbra és balra. Ha egyik irányból sem jön senki, gyorsan lépj az utcai lámpa alá és emeld fel a kezed. Megértettél?

– Ühüm – lehelte Francis.

– Jól van. De most tekerj!

Francis eltűnt. Úgy érezte, hogy életében még ilyen gyorsan nem futott, mert tudta, hogy

Tyke figyel, s ez szárnyakat adott neki. Szorosan a falhoz húzódott, szinte láthatatlan volt szürke pulóverében, és a sarok felé kémlelt. Egy kocsi hajtott arra. Befordult abba az utcába, amelyben ő lapult, és megállt egy ház előtt. Ilyen pechet! De mennyire megrettent, mikor észrevette, hogy hiszen ez az apja autója! Apa benne ült, és halkán dudált.

Francis szeme tágra nyílt a rémülettől. Ha apja most megfordulna, ő pontosan a fényszóró csóvájába kerülne. Legbiztonságosabb lenne azonnal hazarohanni. De Tyke iránti hűsége odaszegezte az őrhelyéhez. Egy pillanattal később kinyílt a ház ajtaja, s egy nő tipegett roppant magas sarkú cipőben lefelé az úton. Apa oldalt hajolt, kinyitotta a kocsiajtót, és bekapcsolta a motort. Megindultak előre, és befordultak egy mellékutcába, miközben Francis ajkát a megkönnyebbülés sóhaja hagyta el. Ismét a sarok felé kémlelt: nem látott senkit. Ekkor odalépett a lámpa alá, és felemelte a kezét. Úgy érezte, hogy ez a legdicsőségesebb dolog, amit valaha csinált.

Abban a pillanatban, amikor kezét feltartotta, három sötét alak indult meg hangtalan léptekkel a gyepen át. A telefonfülkéhez érkeve egyetlen sötét gomoly lett belőlük. Francis üvegcsörömpölést hallott, és látta, hogy kialszik a lámpa. Néhány másodperc, és mindennek vége volt. Elrohantak mellette, ő pedig még mindig a lámpafényben állt, mintha odacövekelték volna.

– Fuss haza, te kis tökfejű! – kiáltott rá Tyke, s közben balra futott, Spotty és Bonkers pedig jobbra. Francis látta, hogy néhány ajtó kinyílik és rájött, hogy miért sietnek a fiúk oly nagyon. Ő is megfordult és eliskolt. Egy pillanatra sem állt meg, míg haza nem ért. Örült, hogy apja nincs otthon. Az ebédlőasztalt már leszedték, ő viszont éhes volt. Reménykedve éppen bekukkantott a kamrába, mikor anyja belépett.

– Francis – mondta élesen –, a vacsorát befejeztük. Ha nem tudsz pontosan hazajönni, utólag nem kapsz semmit. Itt egy pohár tej és egy szelet kenyér, aztán indulj azonnal az ágyba! Egyébként hol voltál?

– A szomszéd utcában játszottam – mormogta kedvetlenül, s végigballagott a konyhán:

– Nos, nem tudom, mit képzelsz, hogy ilyenkor még az utcán játszol. Apád ezért biztosan megharagszik. Most ugyan elment, de reggel majd megkapod a magadét, és meg is érdemled.

Francis borzasztóan éhes volt, és hirtelen jó ötlete támadt, hogy tudná magáról elterelni a figyelmet. Zsebre dugta a kezét, és anyjára nézett.

– Tudom, hogy elment – mondta. – Láttam.

– Buta, beszéd! Azt mondtad, hogy a szomszéd utcában játszottál. Akkor hogyan láthattad?

– Mert a szomszéd utcában hajtott végig. Megállt egy ház előtt és dudált.

– És akkor ... ?

– Kijött egy nő, beszállt a kocsiába és elhajtottak.

Az asszony valósággal átszúrta a tekintetével. Arca nagyon sápadt lett és a hangja rekedt.

– Milyen volt az asszony?

– Kicsit kövér, szőke hajú ... nem sokat láttam belőle.

– Francis, te az egészet most találod ki. Úgy érzem, az utóbbi időben nagyon sokat hazudoztál összevissza.

– De mama, ez igaz. Becsületesemre. Meg tudom neked mutatni a házat.

Az asszony elfordult, és csak a kezét tördelte. A fiúról teljesen megfeledkezett. Ő pedig egyenesen bement a kamrába, és kihozta a kenyeret, vaját, sonkát, egy nagydarab almás lepényt és egy pohár tejet. Aztán a szobájába sietett, és kényelmesen letelepedett a vacsora mellé. Tökéletesen boldognak és gondtalannak érezte magát. Roppant tetszett neki a látvány, ahogy a fiúk összezúzták a telefonfülkét. Tyke csodálatra méltó vezéregyéniség és ő, Francis, tudta most már, hogy hova tartozik. Fontos szerephez jutott. Láthatták a többiek, milyen gyorsan tud futni. Befogadták maguk közé!

Bebújt az ágyba, s az előtte álló izgalmas, sokatmondó jövőre gondolt. Már majdnem elaludt, mikor halk zörejt hallott az ablakpárkányon, és Whiskers, a macska, odaugrott az ágyába.

Felemelte neki a takarót, és az állat odakucorodott mellé. Összegömbölyödött, s mint valami meleg labda, a melléhez simult. A fiú elgondolkozva, szomorúan simogatta. Egyáltalán nem volt tréfadolog, hogy megrúgta a macskát. De a kis jószág nem volt haragtartó. Szerette a gazdáját, és most kedvesen dorombolt neki.

6. A tűz

Éjszaka nagy zajra ébredt. Apa veszekedett, anya sírt, de Francis nagyon hamar ismét elaludt, és reggel azon töprengett, hogy az egész talán csak álom volt. Viszont attól kezdve valahogy minden rosszabbra fordult. Apja csaknem mindig távol volt, és úgy látszott, hogy anya bensőleg összeroppan. Kiabált Wendyvel és ütötte Debbyt, olyankor is, mikor nem voltak éppen rosszak, viszont ölelte, csókolta őket akkor is, ha nem valami fényesen viselkedtek. Több volt ez, mint amennyit Francis elbírt. Hacsak tehetne, kerülte őket.

Az iskolában azonban csodálatos volt a hétfő reggel. Nem mintha Tyke túl nagy jelentőséget tulajdonított volna neki, vagy Francis egy futó pillantásnál hosszabban nézett volna Tyke felé. Francis tudta, hol a helye, és saját barátaival játszott. De az összetartozásnak valami láthatatlan köteléke szövődött közte és Tyke bandája között. Már maga az a tény csodálatos volt, hogy ugyanazon a játszótéren játszanak. Azonkívül hat nap volt csupán a következő vasárnapig.

Kedden elmerészkedett a telefonfülkéig, hogy megnézze a kárt. Az üvegtáblák összetörve, a kagyló tönkrement, a kábelt egy drótvágó ollóval átvágták. Olyan volt az egész, mint valami csatatér, és Francist büszkeség fogta el a jól végzett munka láttán. Ebben a pillanatban Ram, aki éppen szemben lakott, felfedezte őt, és odasietett hozzá. Azt hitte, hogy Francis hozzá jön látogatóba, és egész kis barna arca ragyogott az örömtől. Francis, aki szerette a chapatit (a hinduk kovásztalan lapos kenyérét), ártatlan arcot vágott, és követte Ramot a lakásba.

Ram apja otthon volt, és láthatóan örült Francisnak. Elég jól beszélt angolul.

– Fél nyolctól fél kilencig szülői értekezletre megyünk az iskolába – mondta. Tara ágyban van, és Ram teljesen egyedül marad. Nem jönnél el, hogy együtt játsszatok? Vehetnétek magatoknak sült halat és krumpliszirmot a sarki üzletben. Kilenckor pedig hazaviszlek.

Francis jó ötletnek tartotta az egészet, ugyanakkor megkérdezte magában: vajon az ő szülei miért nem mennek szülői értekezletre?

Voltaképp, ha más nagyobb érdekesség nem volt a közelben, kedvelte Ramot, kis barátjának volt néhány nagyon jó játéka. Ezenkívül szívesen evett sült halat krumpliszirmmal.

– Megkérdem édesanyámat – mondta és elviharzott. Anyja, mint várható volt, egészen megkönnyebbült, hogy egyszer végre tudja, merre járt a fiú, s hogy legalább ma estére távol tudhatja a háztól. Mert Francis egyre veszekedősebb, egyre kibírhatatlanabb lett, és a két kislánnyal is mindig nehezebben boldogult, ha a fiú otthon volt. Azonkívül ismét fáj a feje.

Mikor Ram szülei eltávoztak, Francis és Ram felsorakoztatták a katonákat a szőnyegen. A harcosokat szétosztották az egész szobában, aztán golyóval ledöntögették őket. Hála a gázfűtésnek, jó meleg volt benn. A heverőt közelebb tolták a falhoz, hogy több helyük legyen a játékhoz. Hamarosan megéheztek és kimentek a sarki boltba.

Az üzlet csak néhány percnyire volt tőlük, de hosszú sor várakozott előtte, és jó időbe telt, míg eldöntötték, hogy halat vagy forró húspástétomot kérnek. Csámcsogva, fecsegve ballagtak hazafelé a csillagos ég alatt. De mikor az ajtót kinyitották, rémülten hátráltak vissza. Szürke füstfelhő áradt a házból, és forró léghullám csapott feléjük.

Ram ismerte fel először a helyzetet.

– A heverő! – kiáltott. – Túl közel fűtéshez! Francis, telefonálni rendőrség és tűzoltók: 999. Enyém papa mindig mondani: 999. Én hozok Tara.

Fel akart rohanni a lépcsőn, de visszatántorodott. Nem látott semmit, és levegő után kapkodott. Háromszor is megpróbálta, de rájött, hogy lehetetlen. Tekintete a felső ablakra meredt. Zárva volt. Lángokat még nem lehetett látni, csak gomolygó füstöt. Azonnal hívni kell a

szomszédot. A tűzoltók biztosan mindjárt itt lesznek. Izgatottan nézett körül, s akkor rájött, hogy a telefonfülke tönkrement. A posta eddig nem állította helyre.

Ez Francisnak is eszébe jutott, és villámként hasított bele a gondolat: ilyen baj lesz abból, ha szétzúznak egy telefonfülkét. Lehet, hogy a kis Tara életébe kerül. És ő még büszke volt rá, hogy részt vehetett benne. De ez csak futó gondolat volt, mert nem lehetett az időt vesztegetni. Bezörgetett a legközelebbi szomszéd ajtaján, de a háziak nem voltak otthon. Kopogtatott a következő ajtón, de azoknak nem volt telefonjuk. Viszont azonnal jöttek, hogy segítsenek. Ebben az utcában talán senkinek sincs telefonja, mérlegelte Francis. Legjobb lenne hazaszaladni. Anyja biztosan tudná, mi a tennivaló.

Még sohasem futott ilyen gyorsan. A legutóbbi rohanásnál Tyke tartotta szemmel, most viszont Tara életéről volt szó. Elrohant amellett az utcai lámpa mellett, ahonnan jelt adott a bandának, de most nem érezte, hogy dicsfény ragyog feje körül. Teljesen kifulladásra érkezett haza. Anyja azonnal megérezte a ruháiból áradó füstszagot, és miután a fiú lihegve néhány szóban értésére adta a helyzetet, rögtön a telefonhoz sietett.

– Tűzoltókat és mentőkocsit! Draper utca 75. – kiáltotta az asszony a telefonba. – Egy gyerek van az emeleti hálószobában, és nem lehet megközelíteni.

Anyja egyszerre hihetetlenül határozottnak, talpraesettnek és bátornak látszott, és Francis azt kérdezte magában, hogy voltaképp jól ismerte ő eddig az anyját?

– A létrát, Francis! – kiáltott rá anya. – A garázsban van. Fogd az egyik végét, én majd a másikat. Egy szót se most, futás! Nem, Wendy, te nem jöhetsz! Azonnal vissza az ágyba!

Sosem tudta, hogy anyja ilyen gyorsan tud futni. Alig tudta követni. Csodálatos élmény volt: ő és anyja együtt szaladnak, hogy megmentsenek egy emberéletet. De mikor a sarokhoz értek, látták, hogy a szomszédok már közbeléptek, és kerti locsolójukat a tűzre irányították. Létrájuk azonban túl rövidnek bizonyult. A heverő már lángokban állt, és a függönyök is tüzet fogtak. Az egyik szomszéd átvette az irányítást.

– Siessetek! – kiáltotta. – Locsolócsöveket a tűzre irányítani! A tető mindjárt beszakad! Adjátok ide az öveket és nadrágtartókat, mindent, ami rajtatok van, hogy összekössük a létrákat! ... A fiú szerint a kislány az elülső szobában van. Kalapácsot ide és egy vízbe mártott pokrócot! Be kell törni az ablaktáblát!

Mindnyájan fel-alá rohantak, segítettek és hozták, ami kellett. Éppen felállították az összekötözött létrákat, mikor Francis és édesanyja megjelent. Az ő létrájuk elég hosszú volt, és biztonságosabb, mint a többieké. A szomszéd felmászott, és hallani lehetett, hogy a betört ablaktábla üvegcserepei csörömpölve hullanak le. A férfi tapogatva kereste az ablak kilincset, de a füst szemébe tódult.

– Nem találom az ágyat – kiáltott le, miután végre sikerült bejutnia a szobába. – Hol van?

– Én mutatni magának – ugrott oda Ram. Mint majom futott végig a létrán, és átpréselte magát az ablakon. Visszafojtott lélegzettel, becsukott szemmel vezette a férfit Tara ágyához. A kislány jól be volt takarva, és mozdulatlanul feküdt. A férfi felemelte és a vállára kapta. Most, hogy az ablak nyitva állt, a füst már nem volt olyan sűrű.

– Fő, hogy a kislány friss levegőre kerüljön – lihegte a férfi, és kimászott. – Gyere fiam utánam! Itt már lélegzetet vehetsz.

Szinte együtt csúsztak végig a létrán, és lenn összecsuklottak. Buzgó kezek ragadták meg Tarát, és a földön kiterített gyapjútakaróra fektették. Ram vérzett, mert beleesett az üvegcserepekbe. Arcán, kezén vágási sebek voltak, de rá sem hederített. Mélyeket lélegzett, és odafurakodott, ahol Tara feküdt. Néhány asszony térdelt a kislány mellett, és az egyik megpróbálta közvetlen szájából szájba lélegzéssel éleszteni.

– Ö élni? – lihegte Ram.

– Nem tudom, drágám – mondta Francis édesanyja, és kezét a kormos, vérző kis alakra tette. – Azt hiszem, remélem. A tűzoltóknak és a mentőnek voltaképp már itt kellene lenni. De természetesen késnek a tönkretett telefon miatt.

– Aljas gazemberség így összerombolni a telefonfülkét! – szitkozódott egy asszony. – Lehet, hogy a kislánynak most az életébe kerül.

Ebben a pillanatban felhangzott a várva várt hang: a tűzoltó- és mentősziréna éles, átható üvöltése. Mindnyájan visszahúzódtak, mikor a férfiak munkához láttak.

Francis ügyet sem vetett a tűzoltókra. Szeme odatapadt Tara tehetetlen kis alakjára. Éppen beemelték a mentőautóba, és ráhelyezték az oxigénmaszkot, mikor a szülők a buszmegálló felől feltűntek az utcán.

Francis édesanyja eléjük szaladt, és odavezette a hordágyhoz Tara anyját, aki teljesen kábult volt. – Legjobb, ha Ramot is magukkal viszik – mondta. – Csúnya vágási sebei vannak. – Aztán a síró apa felé fordult, aki folyton csak a mellét verte.

– Kinek lenne egy autója, hogy Tara apját a kórházig elvigye?

Rögtön akadtak önkéntesek. Kész voltak azonnal segíteni, s amikor a felzaklatott férfi beszállt az autóba, Francis anyja a vállára tette a kezét.

– Ha visszaérkeznek, jöjjenek azonnal hozzánk vacsorára. Graham utca 23. Éjjel-nappal rendelkezésükre állunk.

– Mit szól hozzá papa, ha eljönnek? – kérdezte Francis, mikor a létrával hazafelé mentek. – Nem szereti a külföldieket.

– Mondjon, amit akar – felelte anya határozottan. – Francis, ez egy nagyon bátor kis fickó volt. Büszke lehetsz rá, hogy ilyen barátod van.

Helyére tették a létrát, teát ittak és szendvicset ettek hozzá. Vártak, míg a tűzoltók megbizonyosodtak a tűzveszély elhárításáról. Közben nagyon késő lett. A kislányok aludtak, és apa még nem volt otthon. Francist az egész dolog igen mélyen érintette, mert tudatában volt saját bűnrészességének. Szorosan anyja mellé húzódott, ahogy együtt ültek a konyhaasztal mellett.

– Hogy kezdődött ez a szerencsétlenség, Francis? – kérdezte az asszony, és lassan szürcsölte a teáját.

– Nem tudom. Mi a sarki boltba mentünk vásárolni. Azt hiszem, Ram nagyon közel tolt a heverőt a gázkályhához, mert a játékhoz helyre volt szükségünk. Mama, úgy gondolod, hogy Tara meg fog halni?

– Nem hiszem. Még vert a szíve. Kérd Istent, hogy életben maradjon.

– Gondolod, hogy az imádkozás segít, mama?

– Nem vagyok biztos benne. Régen hittem ezt, de úgy látszik, mintha semmi sem segítene. Szerettem volna, ha gyermekórára jársz, Francis. Szerettem volna, ha mindnyájan mint jó emberek nőttek volna fel. De én már azt sem tudom, mit csináljak.

Könnyei a teáscsészébe hullottak, és Francis megölelte és odasimult hozzá. Sokat tanult ezen az estén, anélkül, hogy észrevette volna: mi az ára annak, ha pajkosságból tönkretesznek valamit, milyen szép dolog a bátorság, és milyen értékes az emberélet. Most, hogy anyja ölelő karját magán érezte, tudta, hova tartozik igazán. – Meg fogom próbálni, hogy jó legyek – suttopta –, de mindig Wendy kezdi a csipkedést.

A csodálatos Tykéről alkotott képe alaposan megingott.

*Megjelent az Evangéliumi Kiadónál
(Folytatjuk)*